



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 641/2024-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Ing. Ondrejom Randiakom, advokátom, Škultétyho 469/4, Martin, proti rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Ssk/48/2023 z 27. júna 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 24. septembra 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na primerané hmotné zabezpečenie pri nespôsobilosti na prácu podľa čl. 39 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom najvyššieho správneho súdu o zamietnutí kasačnej sťažnosti označeným v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti, napadnutého rozsudku a rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 14Sa/33/2022 z 23. novembra 2022 získaného z verejne dostupných zdrojov (www.justice.gov.sk) vyplýva, že sťažovateľ bol Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Martin (ďalej len „úrad práce“) zaradený do evidencie uchádzačov o zamestnanie 16. septembra 2015 a rozhodnutím Sociálnej poisťovne, pobočky Martin (ďalej len „Sociálna poisťovňa“) z 30. septembra 2015 mu bol priznaný nárok na dávku v nezamestnanosti na obdobie šiestich mesiacov. Po následnom zistení, že sťažovateľ bol v rozhodnom čase členom dozornej rady spoločnosti [REDAKOVANÉ], bol následne rozhodnutím úradu práce z 9. januára 2018 vyradený z evidencie uchádzačov o zamestnanie 16. septembra 2015. Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nepodal.

3. Sociálna poisťovňa, po zistení uvedenej skutočnosti rozhodla 15. marca 2018 tak, že sťažovateľ je povinný vrátiť dávku v nezamestnanosti za obdobie od 16. septembra 2015 do 15. marca 2016 v celkovej sume 3 502,30 eur podľa § 236 ods. 1 písm. b) zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sociálnom poistení“). Odvolanie sťažovateľa bolo rozhodnutím Sociálnej poisťovne, ústredia (ďalej aj „žalovaný“) z 18. mája 2018 zamietnuté a prvostupňové rozhodnutie potvrdené. Podľa § 105 ods. 2 zákona o sociálnom poistení dňom vyradenia z evidencie zaniká nárok na dávku v nezamestnanosti. Dávka teda bola sťažovateľovi v rozhodnom období vyplatená neprávom. Sťažovateľ zároveň musel vedieť, prípadne musel predpokladať, že do evidencie uchádzačov o zamestnanie bol zaradený neoprávnené, keďže v rozhodnom čase bol členom dozornej rady spoločnosti [REDAKOVANÉ] a teda aj to, že mu bola dávka v nezamestnanosti vyplatená neprávom. Namietal, že o skutočnosti, že je členom dozornej rady, nevedel.

4. Proti rozhodnutiu žalovaného sťažovateľ podal správnu žalobu, v ktorej namietal, že spoločnosť [REDAKOVANÉ] ho takmer 20 rokov podvodným spôsobom využívala ako člena dozornej rady. Na pojednávaní konanom 9. septembra 2020 uviedol, že až pri registrácii na úrade práce zistil, že niekde figuruje ako člen dozornej rady. Krajský súd rozsudkom z 9. septembra 2020 napadnuté rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Na základe kasačnej sťažnosti žalovaného najvyšší správny súd rozsudkom sp. zn. 9Sžsk/122/2020 z 24. mája 2022 rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Upriamil pozornosť na existenciu rozhodnutia úradu práce o vyradení sťažovateľa z evidencie uchádzačov o zamestnanie, na ktoré je krajský súd povinný prihliadnuť.

5. Krajský súd následne rozsudkom sp. zn. 14Sa/33/2022 z 23. novembra 2022 žalobu sťažovateľa zamietol. Konštatoval, že skutkovým podkladom, na základe ktorého Sociálna poisťovňa ustálila svoj právny záver o neprávom vyplatení dávky, bolo rozhodnutie úradu práce o vyradení z evidencie uchádzačov o zamestnanie, teda nesporná skutočnosť, o ktorej už bolo právoplatne rozhodnuté a na ktorú musel krajský súd (v zmysle záverov zrušujúceho rozsudku najvyššieho správneho súdu) prihliadať. Naopak spornou skutočnosťou bolo naplnenie skutkovej podstaty povinnosti vrátiť neprávom vyplatenú dávku v zmysle § 236 ods. 1 písm. b) zákona o sociálnom poistení, keďže sťažovateľ namietal, že nevedel o tom, že bol členom dozornej rady. Posúdenie, či sťažovateľ vedel, alebo musel z okolností predpokladať, že sa mu dávka vyplatila neprávom, patrí do samostatnej rozhodovacej právomoci Sociálnej poisťovne. Podľa krajského súdu sa však žalovaný pri vyhodnocovaní tejto otázky mohol oprieť o skutkové zistenia úradu práce, pokiaľ následne uviedol svoju vlastnú úvahu, ako sa s nimi vysporiadal. V napadnutom rozhodnutí sa podľa názoru krajského súdu žalovaný s námietkou sťažovateľa vysporiadal, poukázal na viaceré listiny doložené v administratívnom spise, na ktorých sťažovateľ figuruje, ktoré jeho námietku vyvrátili, a na to, že v konaní pred orgánmi činnými v trestnom konaní uznal, že ide o jeho podpis (na 90 %). S ohľadom na uvedené krajský súd vyhodnotil spochybňovanie skutočnej vôle sťažovateľa dokumenty podpísať, resp. jeho tvrdenia o vylákaní podpisu a námietku pravosti svojho podpisu ako nedôveryhodné.

6. Kasačná sťažnosť sťažovateľa, v ktorej namietal, že mu krajský súd neumožnil vykonať kľúčový dôkaz – overenie pravosti listín, a tým mu znemožnil kľúčovú obranu (možnosť preukázať falšované listiny a podpisy), ako aj nesprávne právne posúdenie, keďže vec mal posúdiť tak, že hoci mu dávka bola vyplatená neprávom, sťažovateľ nevedel alebo nemohol z okolností predpokladať,

že sa vyplatila neprávom, bola zamietnutá napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu. Najvyšší správny súd poukázal na záväzný právny názor vyjadrený v rozsudku sp. zn. 9Sžsk/122/2020 z 24. mája 2022, ktorý krajský súd reflektoval do preskúmaného rozsudku, čo viedlo najvyšší správny súd k záveru o nedôvodnosti kasačnej sťažnosti. Krajský súd (sporné) tvrdenie sťažovateľa, že nevedel, že bol členom dozornej rady, konfrontoval s obsahom administratívneho spisu a relevantné skutočnosti zisťoval aj z trestného konania vedeného Okresným riaditeľstvom Policajného zboru v Žiline (bod 38 rozsudku krajského súdu, resp. body 22 a 23 rozsudku najvyššieho správneho súdu) a dospel podľa najvyššieho správneho súdu k správne mu záveru, že z okolností vyplývajúcich z vykonaného dokazovania sťažovateľ musel mať vedomosť o tom, že bol členom dozornej rady. Najvyšší správny súd pripomenul, že sťažovateľ opoznal svoj podpis na označených listinách a uviedol, že dokumenty podpisovať mohol. V rámci uvedených vyhlásení sťažovateľa považoval jeho obranu spočívajúcu v nevyhnutnosti preukazovania falšovania listín a podpisov na nich za tendenčnú, účelovú a nehospodárnu (bod 24 rozsudku najvyššieho správneho súdu). Rozsudok nadobudol právoplatnosť 24. júla 2024.

II.

Argumentácia sťažovateľa

7. Sťažovateľ aj v ústavnej sťažnosti tvrdí, že nevedel, že je členom dozornej rady, a preto sa nestotožňuje s nesprávnou aplikáciou § 236 ods. 1 písm. b) zákona o sociálnom poistení krajským súdom, ktorému zároveň vytýka, že bez dokazovania ustálil, že na predmetných dokumentoch sú podpisy sťažovateľa. Pravosť podpisov je možné skúmať len z originálov listín, preto sťažovateľ v konaní pred krajským súdom žiadal vykonať dokazovanie originálmi listín. Podľa sťažovateľa išlo o kľúčovú námietku, ktorá mohla vyvrátiť pravosť dokumentov, no krajský súd ju vyhodnotil ako nedôveryhodnú. Krajský súd považoval obranu sťažovateľa za nepreukázanú a uviedol sťažovateľa do pozície, keď mal povinnosť preukázať (negatívnu) skutočnosť, že nevedel, že bol podvodom zapísaný ako člen dozornej rady, ale zároveň mu neumožnil vykonať potrebné dôkazy (originály listín). Najvyšší správny súd sa s týmto názorom krajského súdu stotožnil. Záver krajského súdu, že sťažovateľ mal vedomosť o tom, že bol členom dozornej rady, podľa neho spochybňuje vyjadrenie [REDAKOVANÉ] že sťažovateľa nepozná, skutočnosť, že napriek potrebe jeho výsluchu sa ho nepodarilo vypátrať, ako aj to, že spoločnosť bola vytunelovaná a zrušená bez likvidácie. Napriek uvedeným pochybnostiam krajský súd ani najvyšší správny súd nepovažovali za potrebné vykonať dokazovanie, či podpisy na predložených dokumentoch patria skutočne sťažovateľovi, čo sťažovateľ považuje za porušenie svojich práv. Odkazuje na judikatúru ústavného súdu, v zmysle ktorej nevykonanie dôkazu, ktorý by mohol mať vplyv na posúdenie skutkového stavu (ktorý nemožno bezpečne ustáliť) možno kvalifikovať ako porušenie základného práva na súdnu ochranu (III. ÚS 332/09, resp. II. ÚS 168/2019). Súkromné listiny, ktorých pravosť sťažovateľ spochybnil, súdy nepovažovali za nesporné. Z judikatúry najvyššieho súdu pritom vyplýva, že ak vystaviteľ popiera pravosť súkromnej listiny, leží dôkazné bremeno týkajúce sa jej pravosti na tom účastníkovi, ktorý zo skutočností v listine uvedených vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky (4Cdo/13/2009). Pokiaľ krajský súd a najvyšší správny súd poukázali na materiálnu publicitu obchodného registra, sťažovateľ namieta, že ak nemal vedomosť o svojom členstve v dozornej rade, nemal ani dôvod lustrovať, či je vedný v obchodnom registri.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie označených práv sťažovateľa rozsudkom najvyššieho správneho súdu o zamietnutí jeho kasačnej sťažnosti, namietajúc, že najvyšší správny súd sa stotožnil s (podľa názoru sťažovateľa) nesprávnym postupom, ako aj právnym názorom krajského súdu.

9. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (porov. napr. II. ÚS 229/2024).

10. V tejto súvislosti ústavný súd uvádza, že sťažovateľ výslovne nenamieta ani nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku najvyššieho správneho súdu ani jeho arbitrárnosť, no v ústavnej sťažnosti sa sústreďuje na jednotlivé pochybenia krajského súdu a najvyššiemu správne súdu v podstate vytýka, že v rámci konania o jeho kasačnej sťažnosti nedošlo k ich náprave.

11. Vo vzťahu k napadnutému rozsudku najvyššieho správneho súdu je vhodné poukázať aj na povahu a špecifiká správneho súdnictva, ktorého úlohou nie je nahradzovať činnosť orgánov verejnej správy, ale len preskúmať zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, teda preskúmať to, či tieto orgány pri riešení konkrétnych otázok rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy. Podstatou dokazovania v správnom súdnictve je tiež overenie, či orgánom verejnej správy zistený a ustálený skutkový stav v administratívnom konaní bol dostatočným podkladom na vydanie rozhodnutia (porov. s. Baricová, J., Fečík, M., Števček, M., Filová, A. a kol. *Správny súdny poriadok. Komentár*. Bratislava : C. H. Beck, 2018. s. 641.).

12. Napriek už uvedenej formulácii sťažnostných námietok ústavný súd považoval v rámci materiálnej ochrany práv sťažovateľa za svoju úlohu v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti posúdiť, či sa najvyšší správny súd náležite vysporiadal s podstatnými námietkami sťažovateľa a či konanie pred ním nebolo poznačené takou kvalifikačnou vadou, ktorá by opodstatňovala kasačný zásah ústavného súdu.

13. Napadnutý rozsudok najvyššieho správneho súdu, ktorý konal a rozhodoval ako súd kasačný, pritom nemožno hodnotiť izolovane, ale iba v kontexte s rozsudkom krajského súdu a zároveň v kontexte s rozhodnutiami orgánov verejnej správy, ktoré mu predchádzali. Zvlášť v okolnostiach prerokúvanej veci, keď sťažovateľ opakuje rovnakú argumentáciu v správnom konaní pred úradom

práce, na oboch stupňoch správneho konania pred Sociálnou poisťovňou, v správnej žalobe, v kasačnej sťažnosti a napokon aj v ústavnej sťažnosti.

14. Sťažovateľ predostrel v kasačnej sťažnosti zásadnú námietku (ktorú opakuje aj v ústavnej sťažnosti), že mu krajský súd neumožnil vykonať kľúčový dôkaz na overenie pravosti listín, na základe ktorých prijal záver o jeho vedomosti o tom, že bol členom dozornej rady, a teda o naplnení hypotézy § 236 ods. 1 písm. b) zákona o sociálnom poistení nevyhnutnej pre uloženie povinnosti vrátiť neoprávnene vyplatenú dávku v nezamestnanosti.

15. Ústavný súd už vo vzťahu k správnomu súdnemu konaniu vyslovil, že ne/vykonanie navrhovaného dôkazu je vecou úvahy všeobecného súdu s tým, že jeho prípadné nevykonanie je potrebné náležite odôvodniť v rozsudku (porov. II. ÚS 17/2023).

16. V prerokúvanej veci sa už krajský súd vyjadril k návrhu sťažovateľa na doplnenie dokazovania. Na pojednávaní 8. novembra 2022 sťažovateľ namietal, že pri jeho registrácii do evidencie uchádzačov o zamestnanie pochybila pracovníčka úradu práce, príslušné orgány vychádzali z falošných dokladov, ktoré neboli predložené v origináli, resp. bez úradne osvedčeného podpisu sťažovateľa, poukázal na to, že s konateľom obchodnej spoločnosti sa nepoznajú, a tá bola následne prevedená na Rumunov. Navrhol doplniť dokazovanie predvolaním pracovníčky úradu práce a originálmi dokladov s overením podpisov, keďže má pochybnosti o týchto podpisoch aj o tom, či sú vôbec jeho podpismi.

16.1. Krajský súd konštatoval absenciu dôvodov podľa § 120 písm. a) až c) Správneho súdneho poriadku, na základe ktorých by bolo možné návrhu na vykonanie dôkazov vyhovieť. Zároveň pripomenul, že je viazaný skutkovým stavom, ktorý zistili orgány v administratívnom konaní, ako aj závermi zrušujúceho rozsudku najvyššieho správneho súdu. Ako dôvod zamietnutia návrhu uviedol aj povinnosť rešpektovať právoplatné rozhodnutie úradu práce o vyradení z evidencie uchádzačov o zamestnanie, keďže v konaní, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, už boli zhodnocované listiny, ktorých pravosť sťažovateľ namietal v konaní pred krajským súdom. Návrh na predvolanie pracovníčky úradu práce nebol opodstatnený, keďže predmetom prebiehajúceho konania nebolo rozhodnutie úradu práce (bod 13 rozsudku krajského súdu).

16.2. V bode 38 odôvodnenia svojho rozsudku krajský súd poukázal na obsah administratívneho spisu, konkrétne na rozhodnutie úradu práce, resp. jeho odôvodnenie, z ktorého vyplývajú zistenia podstatné aj v prerokúvanej veci. V súvislosti s ďalšou žiadosťou sťažovateľa o zaradenie do evidencie uchádzačov o zamestnanie z 12. júla 2017, úrad práce pri kontrole registrov a z vyžiadaného výpisu z Obchodného registra Okresného súdu Žilina zistil, že sťažovateľ bol od 10. júna 2005 do 24. júla 2017 členom dozornej rady spoločnosti [REDAKOVANÉ]. Z tohto dôvodu úrad práce nariadil obnovu konania z dôvodu preskúmania právoplatného rozhodnutia z 21. novembra 2016. Spoločnosť [REDAKOVANÉ] zaslala na výzvu úradu práce dokumentáciu – zápisnicu zo zasadnutia dozornej rady z 21. februára 2000, e-mail zaslaný sťažovateľovi členom predstavenstva spoločnosti, vyjadrenie súhlasu dozornej rady z 28. decembra 2004. Okresný súd Žilina doručil úradu práce návrh na zápis do obchodného registra z 13. marca 2000, živnostenský list z 13. marca 2000, vyhlásenie správcu vkladov o splatení z 13. marca 2000, zápisnicu zo zasadnutia predstavenstva a zápisnicu zo zasadnutia dozornej rady z 21. februára 2000, uznesenie okresného súdu z 27. marca 2000, notársku zápisnicu z 22. februára 2000, zakladateľskú zmluvu a stanovú spoločnosti. Na základe uvedených dokumentov úrad práce zistil, že sťažovateľ bol zvolený za člena dozornej rady, pričom funkčné obdobie sa neskončí skôr, ako je

za predchádzajúceho člena zvolený nový člen, a konštatoval, že sťažovateľ nepreukázal, že v čase podania žiadosti o zaradenie do evidencie uchádzačov o zamestnanie 16. septembra 2015 už nebol členom dozornej rady, preto ho vyradil z evidencie uchádzačov o zamestnanie 16. septembra 2015. Odvolanie sťažovateľa bolo zamietnuté a rozhodnutie o nariadení obnovy konania bolo potvrdené rozhodnutím ústredia práce zo 14. novembra 2017.

16.3. Na základe dožiadania krajského súdu Okresná prokuratúra Žilina oznámila, že trestné stíhanie vo veci prečinu skresľovania údajov hospodárskej a obchodnej evidencie bolo zastavené z dôvodu, že trestné stíhanie je neprípustné (premlčané). Z odôvodnenia predloženého uznesenia Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Žiline ČVS: ORP-1004/ZV-ZA-2018 vyplýva, že jeden z členov predstavenstva [REDAKOVANÉ] v podanom vysvetlení uviedol, že nemá vedomosť o tom, že sťažovateľ bol členom dozornej rady a nebol s ním v osobnom kontakte, keďže „*tieto veci zastrešoval*“ vtedajší predseda predstavenstva [REDAKOVANÉ]. Sťažovateľ uviedol, že [REDAKOVANÉ] pozná, bol jeho zamestnancom v spoločnosti [REDAKOVANÉ], v rokoch 1996 – 2002. Sťažovateľ po vzhliadnutí zápisnice zo zasadnutia dozornej rady a vyjadrenia súhlasu dozornej rady k zamýšľanému zlúčeniu uviedol, že podpis na nich je na 90 % jeho, pričom nemá vedomosť, že dané dokumenty podpisoval. Ak mu dal pán [REDAKOVANÉ] k podpisu dokument, pričom argumentoval potrebou jeho podpísania, tak mohol dokument podpísať. Previerky a pátranie po [REDAKOVANÉ] skončili s negatívnym výsledkom.

17. Najvyšší správny súd sa s námietkou sťažovateľa spočívajúcou v nevyhnutnosti preukazovania falšovania listín a podpisov na nich nestotožnil, pričom pripomenul, že sťažovateľ opoznal svoj podpis na označených listinách a sám uviedol, že dokumenty podpisovať mohol, a kasačnú sťažnosť vyhodnotil ako nedôvodnú. Odkazujúc na (pre krajský súd) záväzný právny názor vyjadrený vo svojom zrušujúcom rozsudku, preskúmanie administratívneho spisu a vlastné zisťovanie krajského súdu z trestného konania, konštatoval správnosť záveru krajského súdu, že z okolností vyplývajúcich z vykonaného dokazovania sťažovateľ musel mať vedomosť o tom, že bol členom dozornej rady.

18. Pri posúdení napadnutého rozsudku najvyššieho správneho súdu ústavný súd zohľadnil, že kasačná sťažnosť má slúžiť predovšetkým na nápravu výnimočných najzávažnejších procesných pochybení, t. j. zmätočných rozhodnutí, a riešenie otázok zásadného právneho významu a zjednocovanie judikatúry so svojim nezameniteľným vplyvom na posilňovanie princípu právnej istoty (porov. Baricová, J., Fečík, M., Števček, M., Filová, A. a kol. *Správny súdny poriadok. Komentár*. Bratislava : C. H. Beck, 2018. s. 1622.).

19. V kontexte sťažnostnej argumentácie ústavný súd prihliadol aj na to, že správny súdny poriadok priamo legitimuje správny súd v každom jednotlivom prípade vykonať dôkazy nielen potrebné na preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia alebo opatrenia alebo aj na rozhodnutie vo veci. Je však potrebné zdôrazniť, že vždy ide o možnosť, nie povinnosť správneho súdu, pričom ide o nenárokovateľné procesné právo účastníkov konania, inými slovami, dokazovanie vykonávané správnym súdom treba chápať ako právo správneho súdu, nie ako jeho povinnosť (obligatórna povinnosť vykonať dokazovanie je zákonnou podmienkou, vyjadrenou explicitne, k využitiu moderačného oprávnenia zo strany správneho súdu, pozn.) (porov. Baricová, J., Fečík, M., Števček, M., Filová, A. a kol. *Správny súdny poriadok. Komentár*. Bratislava : C. H. Beck, 2018. s. 641 a nasl.).

20. V tejto súvislosti ústavný súd dáva do pozornosti odlišný význam dokazovania v civilnom sporovom konaní a v správnom súdnom konaní. Správne súdne konanie nie je totiž primárne konaním skutkovým a nachádzacím, ale prieskumným. Z tohto dôvodu je preskúmaná vec napriek možnosti dokazovania vo svojej podstate vymedzená obsahom administratívneho spisu (tamtiež s. 76), čo vedie k záveru o nepriliehavosti sťažovateľom odkazovanej judikatúry ústavného súdu týkajúcej sa civilného sporového konania.

21. Podľa názoru ústavného súdu (v rozsahu nosnej sťažnostnej argumentácie o odmietnutí návrhu na vykonanie dokazovania) najvyšší správny súd dostatočne a presvedčivo odôvodnil svoje rozhodnutie o absencii vady spočívajúcej v tom, že krajský súd nesprávnym procesným postupom znemožnil sťažovateľovi, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Zároveň sa v odôvodnení napadnutého rozsudku riadne vysporiadal s ťažiskovými námietkami sťažovateľa. Ústavný súd pripomína, že do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov.

22. Ústavný súd teda nenachádza v postupe najvyššieho správneho súdu nedostatky, ktoré by boli spôsobilé viesť k úvahám o porušení základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru [Európsky súd pre ľudské práva rozhodol, že čl. 6 ods. 1 sa vzťahuje aj na spory týkajúce sa sociálnych vecí vrátane konania týkajúceho sa dávok sociálneho zabezpečenia (napr. Feldbrugge proti Holandsku, 1986, § 40; Deumeland proti Nemecku, 1986, § 74), pozn.], po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, a preto sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

23. Vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 39 ods. 1 ústavy neobsahuje ústavná sťažnosť žiadnu špecifickú argumentáciu, čo zakladá dôvod odmietnutia ústavnej sťažnosti v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde ako takej, ktorá nemá náležitosti ustanovené zákonom.

24. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v petite nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. novembra 2024

Miloš Mad'ar
predseda senátu